

[Socialministeren]

Jeg ser således mange tegn på, at der virkelig er sat meget i gang på området. Jeg finder det vigtigt, at vi først og fremmest hele tiden sikrer os, at der er rum for udformning af forskellige lokale løsninger baseret på de lokale behov og ønsker, men regeringen lægger på sin side også vægt på, at de tilpasninger sker, så vi kan blive nødt til ad lovgivningsvejen at sikre, at børnefamilierne får en reel indflydelse på deres dagpasningsmuligheder, at det sker, uden at vi øger de offentlige udgifter, og at der sker en fortsat udvikling af fleksible strukturer og løsninger inden for området.

*Forhandling***Peder Sass (S):**

Ifølge Socialforskningsinstituttets rapport om offentlig børnepasning skulle kapaciteten udvides med 58.000 offentlige daglejepladser, hvis alle, der ønskede at få en offentlig pasning af børn, blev tilgodeset. Dette tal kan imidlertid reduceres til mellem 30.000 og 40.000, som har et akut behov for pasning. Dette behov er i øvrigt også bekræftet af Kommunernes Landsforenings opgørelse på området. Anvender man herudover de sidste befolkningsprognoser, der er udarbejdet af Danmarks Statistik, og forudsætter man, at man vil opretholde det nuværende niveau, vil ventelisterne komme til at vokse op til ca. 75.000 børn i 1995, hvis der ikke gøres en ekstraordinær indsats.

Denne situation er for Socialdemokratiet uholdbar. Problemet må og skal løses. Alle involverede parter, staten, kommunerne, organisationerne og forældrene, må sammen bidrage til at løse ventelisteproblemet. Nybagte forældre skal kunne nyde orloven sammen med deres børn og ikke bruge den halve tid til at bekymre sig over, hvad man skal gøre, når orloven er slut. Der må arbejdes hen imod en reel pladsgaranti, hvor man, inden barselorloven er slut, får anvist en institutions- eller en daglejeplads. Denne udvikling kan vi i Socialdemokratiet som sagt ikke se passivt på. Derfor skal der nu tages initiativ til aktiv handling, der kan nedbringe antallet af børn på ventelisterne.

Børnefamiliernes arbejdsmæssige situation har været med til at påvirke ventelisteproblematikken. Det gælder især småbørnsfamilierne, idet de hører til den familiegruppe, der arbejder mest og dermed har det største behov for

børnepasning. Samtidig med at flere er i beskæftigelse, forudsættes der også investeret i pasning af børn. Det er en konsekvens af ligestillingen mellem mænd og kvinder, at kvinderne bidrager til den erhvervsmæssige produktion i samfundet.

I diskussionsoplægget fra Forum for Industriel Udvikling har en række fremtrædende erhvervsfolk set det som et stærkt dansk kort i det indre markeds konkurrence, at vi er så langt, at vi har klaret disse investeringer i pasning af børn, som en lang række andre europæiske lande på nuværende tidspunkt har foran sig at skulle investere i.

Såfremt alle mødre havde udearbejde, ville 79 pct. af mødrene til børn i 0-2-års-alderen foretrække en offentlig pasningsordning mod 87 pct. af mødre til børnene i alderen fra 3-6 år. Har familierne et pasningsbehov til deres børn, vil problemet i langt de fleste tilfælde søges løst ved at efterspørge en plads i den offentlige pasning. At de vil søge det løst ved en efterspørgsel i den offentlige dagpasning, fortæller noget om den kvalitet, der er i de offentlige pasningstilbud.

Dagsinstitutioner og dagpleje er nemlig ikke blot et spørgsmål om pasning, mens far og mor er på arbejde. Dagsinstitutioner og dagpleje spiller i dag en vigtig rolle for børnenes udvikling og deres dagligdag, især på baggrund af den udvikling, familierne igennem tiderne har gennemgået. Mange børn har ingen eller kun få søskende, og en del kun én forælder; jeg er derfor ikke i tvivl om, at børnene er glade for at mødes med deres jævnaldrende legekammerater og andre voksne og opleve det sociale samvær på godt og ondt, der er i dagsinstitutionerne.

Det er vort indtryk i Socialdemokratiet, at man i kommunerne gør en betydelig indsats for at skaffe flere pladser ved en omlægning af de eksisterende dagtilbud ud fra brugernes faktiske behov og ligeledes igennem de muligheder, der er for at finde fleksible løsninger ved brug af puljeordninger efter bilstandslovens § 70.

Men der er problemer, når det drejer sig om de økonomiske muligheder; bl.a. er det således, at Indenrigsministeriet i en bekendtgørelse om kommunernes låntagning har fastsat bestemmelser, der begrænser kommunernes adgang til at finansiere øgede aktiviteter ved låntagning.